ORGANIZATORII NE VORBESC DESPRE

JOCURILE OLIMPICE DIN 1972

WILLI DAUME, președinte:

„O SĂRBĂTOARE A LUMII SPORTIVE FĂRĂ EXCEPȚII"

• DE CE TOCMAI MÜNCHEN? • CONSTRUCȚII ÎN DIMENSIUNI UMANE • SPORTIVII ROMÂNI — OASPEȚI DE VAZĂ ÎN SATUL OLIMPIC

În fruntea celor 41 de membri care formează Comitetul de organizare a celei de-a 20-a Olimpiade de la München din 1972, se află, ca președinte Willi Daume, președintele Comitetului olimpic al R.F.G. Cumulul acesta de funcțiuni — dar mai ales enormele griji pe care i le provoacă viitoarele jocuri — l-au obligat să renunțe la titlul de președinte al Uniunii sportivilor din R.F.G.

Răspunderile postului care incumbă conducerea unei uriașe întreprinderi și girarea unei investiții de peste un miliard de mărci, fac viața președintelui nu tocmai comodă. Voiajurile în jurul lumii, obligațiile protocolare, răsfățurile și criticile presei par să echilibreze situația. Rămîn însă apăsătoarele răspunderi.

În apartamentul său, aflat la etajul 20 al hotelului Arabella din München, am încercat (inutil) să-l sustragem pe domnul Willi Daume preocupărilor sale grave, amintindu-i că a fost el însuși concurent olimpic, membru în echipa de baschet a țării sale. Convorbirea revenea mereu, ca o obsesie, la perspectiva jocurilor de care ne mai despart doar 600 de zile. Ne-am supus situației, propunînd prima întrebare a interviului solicitat:

— Edițiile anterioare ale Jocurilor Olimpice au purtat epitete: JOCURI CORDIALE la Helsinki, CONCRETE — la Melbourne, SPLENDIDE — la Roma, EXOTICE — la Tokio, MULTICOLORE — la Mexico. Dv. aveți ambiția — potrivit buletinelor de informații — să realizați la München JOCURI VESELE, JOCURILE DISTANȚELOR SCURTE.

— *Sloganurile noastre*, ne răspunde amabil Willi Daume, *sînt creații ale unor agenți de publicitate versați. La urma urmei, numai participanții la jocuri, sportivii, trebuie să fie amatori. Organizatorilor li se cere, dimpotrivă, să fie profesioniști, și încă dintre cei mai buni. Așadar, sloganurile noastre au BLICKFANG, dar ele conțin și gîndurile intime cu care am pornit la drum, obiectivele pe care le-am țintit de la început.*

— Cum s-a ajuns la alegerea Münchenului?

— *Orice scriitor bavarez ar putea să vă răspundă într-o mie, în zece mii de cuvinte. Eu am să încerc să rezum. Firește că într-o țară cu multe orașe importante care se cred toate placa turnantă a țării, alegerea nu a fost ușoară și nici lipsită de critici. Majoritatea orașelor vest-germane sînt înghesuite pe spații supraîncărcate și se consacră de mult cîte unui domeniu. Nimănui, de exemplu, nu i-ar fi trecut prin minte să propună Düsseldorf, știind că orașul întreg e axat pe organizarea expozițiilor internaționale și a tîrgurilor de mostre. Atunci de ce tocmai München? Pentru că a avut un primar energic și sportiv, dar mai ales pentru că a prezentat avantajul acelui teren viran din imediata vecinătate a perimetrului urban care este astăzi cunoscut în lumea întreagă sub numele de Oberwiesenfeld. Existența acestui teren de instrucție al grenadierilor bavarezi și mai apoi aeroport dezafectat ne-a permis să concepem o cetate olimpică în arie concentrată.*

— Nu vă temeți că tocmai această concentrare va stîrni acuzația de gigantism, care importunează atît de des societatea modernă și amenință lumea olimpică?

— *Ne-am confecționat paratrăznete și pentru asemenea reproșuri. Nimic nu va fi supradimensional la Oberwiesenfeld. Nici în ansamblul arhitectonic, nici în atmosferă, nici în program. După cum știți, stadionul olimpic — deși ultimul în dată în istoria olimpiadelor — nu va fi uriaș, nici cel mai mare, mulțumindu-se cu o capacitate de 80 000 de spectatori. Este evident că într-un stadion cu 300 000 de locuri, cursa de 100 de metri nu ar mai fi pentru spectatori decît o întrecere între furnici. Noi considerăm că tot ceea ce nu concordă cu dimensiunile naturii — în definitiv, dimensiunile umane — este contrar concepțiilor olimpice. Cu tot respectul pe care-l purtăm experiențelor edilitare de la Roma, Tokio sau Mexico, trebuie să declar că modelul admirat de noi va rămîne Helsinki. Încercăm, în perspectiva unei epoci noi, avansate, să reluăm lecția de simplitate de atunci, din 1952.*

— Mulți comentatori sînt mai curînd tentați să facă, de astă dată, apropierea cu jocurile de la Berlin din 1936.

— *Știu că unii evocă vorbele filozofului spaniol Ortega y Gasset, potrivit căruia „trecutul are sex-appeal". Noi însă nu putem uita culisele macabre ale acelor jocuri. Detestăm falsul patetism, falsa solemnitate. Față de masivitatea de beton a construcțiilor de atunci, de statuile colosale, menite să devină o demonstrație de forță, oricine va putea constata la München un tablou diametral opus, compus din linii de suplețe și delicatețe.*

— Căutarea naturaleții în dimensiuni nu limitează firește costurile. Și atunci — se întreabă mulți, cu gîndul la randament — ce rămîne după jocuri?

— *Numai naivii mai pot crede în inutilitatea construcțiilor olimpice. Despre instalațiile sportive cu care se îmbogățește orașul nu mai vorbesc. Rămîn însă clădirile care compun satul olimpic. Ei bine, majoritatea vor deveni locuințe, de excelentă calitate și trebuie să vă mărturisesc că unii colegi de-ai dv., ziariști, au și arvunit apartamente! Realizarea post-olimpică cea mai importantă va fi însă crearea, aci, a unei moderne Academii sportive.*

— Printre elementele de simplitate ați evocat mai înainte și programul.

— *În acest domeniu nu vom face, firește, nici un fel de reducere. Voiam doar să spun că, la Jocurile Olimpice din 1972, nu vor fi pur și simplu 21 de campionate mondiale reunite sub același acoperiș, ci mult mai mult. Va fi o sărbătoare a lumii sportive. Fără excepție.*

Știu că unii manifestă îngrijorare în privința relațiilor noastre cu sportivii din Republica Democrată Germană. Pot să vă declar că, la München, ei vor fi, fără îndoială, printre cei mai populari atleți olimpici. Noi dorim ca în timpul jocurilor, spectatorii să formeze un fel de comunitate olimpică și nu să rămînă o masă indiferentă.

— Printre participanții olimpici se vor afla, desigur, și sportivi români. Doriți să le adresați cîteva cuvinte?

— *Păstrez cele mai bune amintiri din vizita mea de acum 3 ani în România. Am putut aprecia valoarea cîtorva sportivi români în mari competiții. Sînt sigur că primarul satului olimpic, domnul Walther Tröger, îi va primi ca pe niște oaspeți de vază. Mie nu-mi rămîne decît să le urez succes în întreceri.*

Victor BANCIULESCU

INTERVIURI ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU ZIARUL

sportul

TOMOO SATO, secretar general:

PRIMA IARNĂ OLIMPICĂ ÎN ASIA

• ION PANȚURU AȘTEPTAT LA SAPPORO • O PROBLEMĂ: ABUNDENȚA ZĂPEZII • SOARTA SCHIULUI ALPIN TREBUIE DECISĂ ÎNAINTE DE JOCURI

La cererea redacției noastre, corespondentul Agerpres la Tokio, Florian Tuiu, a solicitat un interviu în exclusivitate d-lui Tomoo Sato, secretar general al Comitetului de organizare a celei de a XI-a Olimpiade de iarnă de la Sapporo, din 1972.

ÎNTREBARE: După Jocurile Olimpice de la Tokio din 1964 a urmat anul acesta expoziția mondială de la Osaka, iar acum ați invitat lumea sportivă să participe la Olimpiada albă de la Sapporo din 1972. Am dori, în numele iubitorilor sportului din România, să cunoaștem ce probleme specifice a întîmpinat și a rezolvat Comitetul de organizare cu prilejul pregătirilor pentru Olimpiada de la Sapporo?

RĂSPUNS: **Jocurile Olimpice de la Sapporo urmează să se țină în mare măsură prin cooperarea diferitelor organizații și instituții și datorită sprijinului acordat de iubitorii sporturilor de iarnă. Pentru a se obține această cooperare și a ne asigura de sprijinul general al cetățenilor, a trebuit să facem eforturi deosebite. De pildă, ca să construim edificiile olimpice, marile construcții și amenajările respective, cum ar fi trambulina de sărituri pe schiuri de la Okurayama, patinoarul acoperit și cel descoperit de la Makomanai, a trebuit să solicităm sprijinul guvernului central, fără de care nu puteam încheia lucrările. Dar în afara realizării acestor construcții necesare, am întîmpinat altă dificultate. A trebuit să punem la punct un sistem eficace prin care să înlăturăm zăpada de pe piste și chiar de pe străzi.**

— Să înlăturați zăpada de pe piste și de pe străzi? De ce? Nu aveți nevoie de zăpadă pentru desfășurarea jocurilor?

— La noi, la Sapporo, iernile sînt foarte grele, ninge mult și în general căile de acces obișnuite sînt troienite. Pentru a înlătura nămeții de pe piste și de pe căile de acces, chiar și de pe străzile spre și dinspre satul olimpic, a fost necesară construirea de drumuri speciale de acces. Pentru aceasta am cerut sprijinul primăriei Sapporo, al guvernului local din prefectura Hokkaido, precum și al altor organizații. Vă mărturisesc că am acordat întreaga atenție construirii acestor drumuri, întrucît știm, din experiența trecutului, că este foarte dificil să înlături zăpada.

— Mai există și alte probleme specifice întîlnite în activitatea de organizare?

— Ne-a dat mult de lucru, de pildă, alegerea locurilor pentru suprafețele de patinaj și pentru trambulinele de sărituri cu schiurile. Am întocmit un proiect inițial al satului olimpic și al

facilităților respective. Cînd am trecut la construirea lor, a trebuit să modificăm proiectul inițial. Să luăm, de pildă, Okurayama. În programul inițial stabilisem să construim cele două trambuline de sărituri, de 90 și de 70 de metri, în același loc. După ce Comitetul de organizare a restudiat proiectele, a hotărît să despartă cele două piste, construind la Okurayama pe cea de 90 de metri și la Miyanomori pe cea de 70 de metri.

— Ce ne puteți spune despre cazarea sportivilor, a ziariștilor și a oficialităților în timpul viitoarei Olimpiade și la jocurile preolimpice?

— Vor exista două case ale presei în incinta satului olimpic. Una cu o mie de locuri, pentru ziariștii japonezi, și alta cu 1400 de locuri, pentru ziariștii străini. Cei circa 2300 de sportivi, cîți ne așteptăm să vină la Olimpiadă, vor fi cazați toți în satul olimpic. La hotelurile din orașul Sapporo au rămas să locuiască numai oficialitățile Jocurilor Olimpice.

— Ne puteți spune ceva și despre stadiul actual al pregătirilor?

— Totul va fi gata în octombrie anul viitor. Pentru jocurile preolimpice din februarie vor fi amenajate 13 din cele 14 obiective prevăzute.

— În continuare, am dori să cunoaștem aprecierile dv. asupra ultimelor comunicări ale președintelui Comitetului Internațional Olimpic privind schiul alpin.

— Această problemă trebuie să fie reglementată, după părerea noastră, de președintele C.I.O. și de președintele Federației internaționale de schi. Sper că aceste două organizații vor reglementa problema înainte de Jocurile Olimpice de la Sapporo, întrucît ea nu depinde de Comitetul nostru de organizare. Potrivit ziarelor japoneze, Federația internațională de schi va avea o întrunire la începutul lunii februarie și sperăm că la acea întrunire toate problemele vor fi rezolvate.

— Din cîte știm, sportivi români vor fi prezenți și la Olimpiadă și la întrecerile preolimpice. Cum apreciați, de pildă, participarea boberilor români la săptămîna preolimpică din februarie?

— Dorim să vedem la întrecerile preolimpice pe sportivii români și în general pe sportivii străini, cu atît mai mult pe boberi, întrucît noi, în Japonia, organizăm pentru prima oară o competiție de bob cu participare străină. Pîrtia de bob a fost amenajată încă din iarna trecută, cînd am organizat un concurs național. În februarie va avea loc, cum vă spuneam, prima competiție internațională de bob și de aceea așteptăm cu interes participarea echipei românești, condusă de Ion Panțuru.

— Ne-ați putea spune ce semnificație vor avea Jocurile Olimpice de iarnă de la Sapporo pentru sportul japonez și, în general, pentru sport?

— Sapporo este primul oraș din Asia care găzduiește Olimpiada albă. Este adevărat că avem experiența organizării Jocurilor Olimpice de vară, cum spuneați și dv., dar Olimpiada de iarnă are loc pentru prima oară în Japonia. De aceea ea va avea, credem noi, o mare influență și va constitui o puternică încurajare pentru toți iubitorii japonezi ai sporturilor de iarnă. Vă pot spune, dacă nu ați aflat cumva din ziare, că noi în Japonia avem circa nouă milioane de schiori amatori, ceea ce dovedește că acest sport este foarte popular printre japonezi. După Jocurile Olimpice ne așteptăm ca acest număr al iubitorilor schiului, precum și al altor jocuri sportive de iarnă, să crească.

Dl. Sato a ținut să încheie interviul, acordat cu deosebită amabilitate, cu urări de sănătate și succese în noul an pentru toți sportivii români.

Florian ȚUIU

ÎN ANUL SPORTIV 1971, TOATE GÎNDURILE ZBOARĂ SPRE OLIMPIADĂ!

• Marii sportivi ai României își mărturisesc intențiile • Campionatele mondiale și europene, toate competițiile internaționale ale anului — teste pentru J. O. • Handbalul își dorește în cunună și nestemata olimpică

Ne luăm rămas bun de la 1970. Sîntem mîndri de el. A fost un an de muncă, de succese remarcabile în toate domeniile, de progres evident în construcția socialismului. 1970 a fost, în același timp, și un an de izbînzi sportive. Performeri cunoscuți sau intrați de curînd în arena așilor au adus mișcării noastre sportive victorii de preț în competițiile desfășurate pe mapamond. **Ce gînduri au ei pentru Noul An? Ce-și propun să realizeze în sezonul preolimpic?** Aceste întrebări le-am adresat unor vedete autentice ale sportului românesc și iată răspunsurile pe care le-am primit:

LIA MANOLIU: **„Fiecare succes deschide orizonturi noi, naște ambiții nebănuite pînă atunci, declanșează energii. În pragul Anului Nou te gîndești la toate cele pe care ai vrea să le realizezi. Eu, de pildă, îmi doresc — și voi munci necontenit pentru a-mi realiza visul — să arunc discul dincolo de 60 m, să mă impun atenției opiniei publice, selecționerilor echipei olimpice, specialiștilor federației. Un loc în selecționata olimpică a României mi-ar aduce un nou record în atletism: 6 participări la Jocurile Olimpice. Și aș dori ca acestei performanțe să-i adaug alta în întrecerea cu cele mai bune discobole ale lumii. Prietenilor mei, atlete și atleți, le doresc să se depășească în anul dinaintea Münchenului, pentru că acolo, în cea mai mare competiție pe care o cunoaște lumea sportivă, să obțină succese de seamă, să contribuie la creșterea prestigiului sportiv internațional al României".**

GH. BERCEANU: „Pentru mine, anul 1970 a fost unul dintre cei mai fructuoși ani din viață. Am devenit pentru a doua oară campion mondial, am cucerit titlul de campion al Europei, n-am pierdut nici un meci din toate cîte le-am susținut. Lucrul acesta mă bucură, fără îndoială, dar îmi dă și griji. Toate privirile sînt ațintite asupra mea și fiecare dintre adversarii mei ar vrea să fie primul care să-mi producă înfrîngerea. 1971 va fi un an de tranziție. Voi participa la C.M. de la Sofia, la cîteva turnee tari și la meciurile intertări ale echipei României, dar toată atenția mi-o voi concentra-o spre 1972, anul Olimpiadei. Și, voi continua școala. Mai am atîtea de învățat!"

IVAN PATZAICHIN: **„Sînt foarte tînăr și de aceea, poate, nu manifest rezerve atunci cînd e vorba de proiecte. Așa fac în fiecare an, din ziua cînd am cîștigat, în Mexic, titlul olimpic. Pentru 1971: victorie în campionatele naționale, locul I la regatele internaționale și, împreună cu prietenul meu Serghei Covaliov, medalia de aur la campionatele mondiale de la Jajce. Nu mă gîndesc la oricare dintre probe, ci numai la aceea de canoe dublu 1 000 m care, după cum se știe, face parte din programul întrecerilor olimpice".**

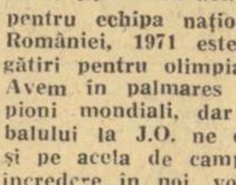
Timid și modest, tăcut și rezervat, mai mult decît oamenii de munte din rîndurile cărora provine, ION PANȚURU este unul dintre sportivii îndeobște greu abordabili. Gîndurile maistrului sinăian sînt legate de acest ultim sezon preolimpic: „Pentru noi boberii — spune el — altă iarnă nu mai există. Iar pentru mine, Sapporo e olimpiada hotărîtoare. Acum, în februarie, voi lua probabil contact cu pista japoneză, iar peste un an, tot acolo, va trebui să arătăm cu adevărat ce putem, care este locul nostru în ierarhia olimpică".

PETRE CEAPURA: **„După testul de anvergură de pe Rotsee — „Regata Lucerna" — ne-am dat seama, eu și colegii mei Ștefan Tudor și Gheorghe Gheorghiu că putem aspira la cele mai înalte onoruri sportive. Ne-am pregătit în consecință și, după cum se știe, la campionatele mondiale din Canada schiful nostru de 2+1 a triumfat. Acum, gîndurile noastre se îndreaptă spre noi performanțe. Europenele de la Copenhaga, din 1971, vor trebui să constituie trambulina spre Jocurile Olimpice din 1972. Să fie oare semn de prea mare mîndrie dacă vă mărturisim că în ambele întreceri sperăm să învingem?"**

CALISTRAT CUȚOV: „Aștept cu nerăbdare anul 1971, pentru că de el sînt legate multe dintre speranțele mele sportive. Pe umerii mei apasă responsabilități sporite. De la J.O. din Mexic n-am mai suferit nici o înfrîngere. Anul 1971 îmi va oferi posibilitatea afirmării în două competiții: campionatele naționale și cele europene, de la Madrid. Doresc, voi face tot ce este posibil, să cîștig cel de al treilea titlu național, iar la Madrid voi lupta pentru a păstra centura cucerită la campionatele europene din 1969, de la București. Apoi, toate gîndurile îmi vor fi subjugate de Jocurile Olimpice de la München..."

GH. GRUIA: **„Noi, în handbal, formăm un colectiv. El cîștigă sau pierde, lui i se adresează felicitări sau i se fac imputări. Așa că voi vorbi în numele echipei, la aceasta dîndu-mi dreptul și faptul că sînt căpitanul ei. Pentru noi, pentru echipa națională de handbal a României, 1971 este anul marilor pregătiri pentru olimpiada de la München. Avem în palmares trei titluri de campioni mondiali, dar introducerea handbalului la J.O. ne obligă să-i adăugăm și pe acela de campioni olimpici. Aveți încredere în noi, vom reuși!"**

Gîndurile tuturor marilor noștri sportivi, ca și ale colegilor lor, se îndreaptă insistent spre podiumul de premiere al competițiilor programate de sezonul 1971. Dar, peste toate, planează ca un vis frumos dorința cuceririi laurilor olimpici.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16; telefoane: centrală 11.10.05, secția corespondenți 11.51.09, interurban 72 și 286; telex: sportrom buc. 180. Tiparul „I. P. Informația", București 40368